

Üstad'ın "Zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade ölümü tercih ettim." ifadesini nasıl anlamalıyız, ölümü istemek caiz mi, intihardan farkı nedir?

Ölümü istemek iki sebepten dolayıdır. **Birisi**, imansızlık ve tevekkülsüzlükten dolayı, kainatın hadiselerinin altında ezilmekten hasıl olan manevi sıkıntıdır. İmanı olmayan ya da takvasızlık ve ibadetsizlikten dolayı, imanı hayatına tesir etmeyen insanlar, dünyanın bir takım sıkıntı ve musibetleri karşısında dayanamayıp ölümü ve intiharı isterler.

Diğeri ise, imanın ve aşk-ı İlahi'nin kemalinden gelen arzuy-u vuslattır. Yani Allah'a olan aşk ve imandan gelen bir kavuşma arzusudur. Bu yüzden Allah dostları, ölümü **düğün günü** olarak görmüşler. Hazreti Yusuf (as)'ın ve Üstad'ın ölümü düşünmesi ve istemesi bu yönü iledir. Peygamber Efendimiz (asm)'in dünyayı cennete nispeten zindan gösteren hadisleri de bu manaya işaret eder. Meseleye, "**Kim zindan da iken, saraylara gitmeyi arzu etmez?**" manasında bakabiliriz.

[Otuz İkinci Söz'ün İkinci Mevkıf'](#)ında geçen aşağıdaki ifadeler konumuzu bir az daha aydınlatır:

"Şimdi, dünyayı tahkir edenler dört sınıftır."

"Birincisi: Ehl-i marifettir ki, Cenâb-ı Hakkın marifetine ve muhabbet ve ibadetine sed çektiği için tahkir eder."

"İkincisi: Ehl-i âhirettir ki, ya dünyanın zarurî işleri onları amel-i uhrevîden men ettiği için veyahut şuhud derecesinde imanla cennetin kemâlât ve mehâsinine nisbeten dünyayı çirkin görür. Evet, Hazret-i Yusuf Aleyhisselâma güzel bir adam nisbet edilse yine çirkin görüldüğü gibi, dünyanın ne kadar kıymettar mehâsini varsa, cennetin mehâsinine nisbet edilse hiç hükmündedir."

"Üçüncüsü: Dünyayı tahkir eder, çünkü eline geçmez. Şu tahkir dünyanın nefretinden gelmiyor, muhabbetinden ileri geliyor."

"Dördüncüsü: Dünyayı tahkir eder; zira dünya eline geçiyor, fakat durmuyor, gidiyor. O da kızıyor. Teselli bulmak için tahkir eder, "Pistir" der. Şu tahkir ise, o da dünyanın muhabbetinden ileri geliyor. Halbuki makbul tahkir odur ki, hubb-u âhiretten ve marifetullahın muhabbetinden ileri gelir."

"Demek, makbul tahkir, evvelki iki kısımdır. Cenâb-ı Hak bizi onlardan yapsın. Âmin, bihurmeti Seyyidi'l-Mürselîn."(1)

(1) bk. [Sözler, Otuz İkinci Söz'ün İkinci Mevkif.](#)